

Jednota – žít v jednotě / Příroda – žít v jednotě (s ní, s Vesmírem, etc.)

Ladislav Hejdánek

This is a part of the original document:

[2008](#)

jedná se o část původního dokumentu:

[2008](#)

- ◆ myšlenkový deník – záznam, česky, vznik: 1. 3. 2008
- ◆ philosophical diary – record, Czech, origin: 1. 3. 2008

Jednota – žít v jednotě / Příroda – žít v jednotě (s ní, s Vesmírem, etc.)

O „životě v jednotě s ...“ (něčím, někým) často mluví i medituji mystici; a od nich se to pak šíří v jakýchsi zpopularizovaných formách dál. Mám dojem, že největší problém (a snad chyba) takových představa a myšlenek je třeba vidět v tom neuvěřitelném přehlížení toho, že v přírodě, ve Vesmíru, v dějinách, ve všech společnostech atd. je tolik, tolik utrpení, a mnoho bezpráví, dokonce personálně zakotveného zla, atd. atd. Zejména východní mystikové na to odpovídají, že to je nedůležité. 'Jsem přesvědčen, že v křesťanství se navzdory mnoha těžkým vadám prosadilo (nebo aspoň nikdy zcela nezaniklo) pochopení, že ani sám Bůh se nad něco takového nemůže „povznést“, ale že do toho všemi bolestmi sužovaného a trápeného světa (lidského světa) musí sám – „osobně“ a nikoli zdánlivě a jen jakoby ve „hře“ – přijít, že musí sestoupit (dokonce cestou hrozného utrpení a smrti na kříži), aby v tom člověka, lidi, ba všechno své stvoření takřkajíc „nenechal být“. Takže nejde o žádnou „jednotu“ s celým „lkajícím“ stvořením, o jednotu s univerzem, s přírodou, ba ani o jednotu s Bohem, který je ve své vyvýšenosti nad vším tím trmácením a utrpením, ale spíš právě naopak o jednotu zcela jiného druhu, totiž o ustavičně nové a ustavičně na konkrétní osoby adresně zaměřené „spolubytí“ (i spolucítění), které adresně a individuálně „přichází“.

(Písek, 080301-5.)